

Ο άθεος που έγινε ερημίτης και το θαύμα του Οσίου Παΐσιου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Στα μέσα Μαΐου του 2010, λίγο μετά το τέλος της ακαδημαϊκής μας χρονιάς, η Έμιλι κι εγώ γυρίσαμε στην Κύπρο για νέες συζητήσεις με τον πατέρα Μάξιμο.

Θεωρούσα ότι η δουλειά μου είχε ολοκληρωθεί ουσιαστικά, επομένως δεν χρειαζόμουν άλλο υλικό για το βιβλίο. Όμως, η Έμιλι επέμενε να γνωρίσω έναν Κύπριο επιχειρηματία τον οποίο δεν γνώριζε η ίδια, αλλά που, σύμφωνα με μια στενή φίλη της, τη Θέκλα, είχε μια εκπληκτική ιστορία την οποία έπρεπε να ακούσω.

Έχοντας ακούσει πολλές θαυμαστές και παραφυσικές ιστορίες, ήμουν απρόθυμος να επενδύσω κι άλλο χρόνο σε νέες γνωριμίες.

Όμως, όπως συνήθως, η διαίσθηση της Έμιλι αποδείχθηκε απόλυτα εύστοχη. Τελικά, πείσθηκα να γνωρίσω τον Γιάννη, τον άγνωστο με την ασυνήθιστη εμπειρία... Ο Γιάννης στην αρχή αντιμετώπισε με καχυποψία τις προθέσεις της Έμιλι, όταν έλαβε το τηλεφώνημά της. «Πώς βρήκατε τον αριθμό μου;» ήταν η πρώτη του αντίδραση.

Όπως φαίνεται, η ιστορία του ήταν ένα μυστικό που το γνώριζε μόνο ένας μικρός κύκλος έμπιστων φίλων. Η Θέκλα την είχε μάθει έμμεσα, από φίλους στην ενορία της είναι πάντα δύσκολο να κρατήσεις μυστικά στην Κύπρο. Όταν, όμως, η Έμιλι του εξήγησε το λόγο του τηλεφώνημά της, ο άγνωστος μαλάκωσε κάπως.

«Έχω διαβάσει τα βιβλία του συζύγου σας», είπε. «Και δεν θα είχα αντίρρηση να του αφηγηθώ την ιστορία μου». Μια Δευτέρα πρωί, δύο μέρες μετά το τηλεφώνημα της Έμιλι, ο Γιάννης έφτασε στο διαμέρισμά μας μαζί με ένα φίλο του, τον Σωτήρη, συνταξιούχο κρατικό υπάλληλο. Στην αρχή έδειχνε ανήσυχος, αλλά όταν αρχίσαμε να μιλάμε, ξεπέρασε την επιφυλακτικότητά του.

Το γεγονός ότι ο φίλος του ήταν πνευματικός μαθητής του πατρός Μαξίμου μας βοήθησε να δημιουργήσουμε μια φιλική επαφή από την αρχή. Ύστερα από μερικά λεπτά προεισαγωγικών εξηγήσεων, ο Γιάννης άρχισε να αφηγείται την ιστορία του λεπτομερειακά. Ήταν ένας πενήντάχρονος επιχειρηματίας, παντρεμένος, με δύο παιδιά, δύο κόρες εφηβικής ηλικίας. Σε ένα επιχειρηματικό ταξίδι σε μια πρώην

σοβιετική δημοκρατία, τον συνέλαβαν και τον έκλεισαν φυλακή με πλαστές κατηγορίες σωματεμπορίας. Μας εξήγησε ότι οι δεσμοφύλακες στην πραγματικότητα ανήκαν σε ένα κύκλωμα τύπου μαφίας και η σύλληψή του έγινε με σκοπό να του αποσπάσουν λύτρα.

Απαίτησαν τριάντα χιλιάδες ευρώ. Σύμφωνα με τον Γιάννη, η τοπική μαφία συνεργαζόταν με διεφθαρμένους πολιτικούς που είχαν διασυνδέσεις με το δικαστικό σύστημα της χώρας. «Κόντευα να τρελαθώ», μας είπε. «Δεν είχα ιδέα τι θα μου συνέβαινε και οι συνθήκες ζωής στη φυλακή ήταν άθλιες. Κρύωνα και πεινούσα». Αφού δεν ήξερε την τοπική γλώσσα και δεν είχε κανέναν για να τον υπερασπιστεί, ο Γιάννης βρέθηκε σε έναν καφκικό εφιάλτη.... Η οικογένειά του στην Κύπρο αγωνιούσε.

Η γυναίκα του κατάφερε να προσλάβει ένα δικηγόρο, ο οποίος ήρθε σε επαφή μαζί του. Μέσω του δικηγόρου, η θρήσκα μητέρα του του έστειλε την Αγία Γραφή και ένα βιβλίο με τους βίους των αγίων. «Δεν ήμουν θρήσκος άνθρωπος», εξήγησε ο Γιάννης. «Δεν είχα ξαναδιαβάσει ποτέ την Αγία Γραφή ούτε και κανένα άλλο θρησκευτικό βιβλίο.

Όμως, μέσα σε εκείνη την ολοκληρωτική απόγνωση και απομόνωση, άρχισα να διαβάζω αυτά τα δύο βιβλία όταν δεν με έβλεπαν οι φύλακες, καθώς το διάβασμα απαγορευόταν». Ένα βράδυ, καθώς ο Γιάννης ήταν ξαπλωμένος στην κουκέτα του τρέμοντας και νιώθοντας απαίσια, εμφανίστηκε στο κελί του ένας ηλικιωμένος μοναχός και του είπε ότι ήταν ο γέροντας Παΐσιος από το Άγιο Όρος. Ο Γιάννης έσπευσε να μας διαβεβαιώσει ότι δεν είχε ξανακούσει ποτέ για τον Παΐσιο και δεν ήξερε ποιος ήταν.

Το βιβλίο με τους βίους των αγίων που του είχε στείλει η μητέρα του δεν έγγραφε τίποτα για τον συγκεκριμένο γέροντα.

«Ο γέροντας Παΐσιος σε εκείνο το όραμα μου είπε: “Τέκνον μου, μη φοβάσαι. Έχε πίστη και θα σε βοηθήσω να φύγεις από αυτό το μέρος. Αλλά πρέπει να μου υποσχεθείς πως όταν γυρίσεις στην Κύπρο, θα αναζητήσεις το γέροντα Σεραφείμ και θα τον έχεις ως πνευματικό και εξομολογητή σου”. Δεν είχα ξανακούσει ποτέ ούτε για το γέροντα Σεραφείμ», είπε ο Γιάννης. Μας είπε ότι είδε αρκετά ακόμα οράματα με το γέροντα Παΐσιο στο κελί του και ότι ο γέροντας του έδινε κουράγιο όσο κράτησε η εξάμηνη δοκιμασία του. Ο Γιάννης δήλωσε κατηγορηματικά ότι δεν παραληρούσε και δεν έβλεπε πράγματα που δεν υπήρχαν.

Επιπλέον, τα οράματά του ήταν θεραπευτικά. Απαλλάχθηκε από το φόβο του και άρχισε να ελπίζει ότι τα δεινά του θα λάμβαναν τέλος σύντομα. Αν ήταν εκεί

παρόντες συμβατικοί ψυχολόγοι ή ψυχίατροι για να ακούσουν την αφήγηση του Γιάννη, είμαι σίγουρος ότι θα ερμήνευαν τα οράματά του ως παραισθήσεις, αποκυήματα ενός εγκεφάλου υπό ακραία πίεση. Δεν θα μπορούσαν να βγάλουν άλλο συμπέρασμα, αφού η συμβατική επιστήμη, λειτουργώντας στο πλαίσιο της αναγωγιστικής κοσμοθεωρίας της νεωτερικότητας, δεν προσφέρει άλλες εξηγήσεις. Ήμουν σίγουρος, όμως, ότι η εμπειρία του Γιάννη δεν μπορούσε να εξηγηθεί με τέτοιο συμβατικό τρόπο.

Έχω γνωρίσει προσωπικά ανθρώπους που είναι απόλυτα σώφρονες και φυσιολογικοί, αλλά έχουν βιώσει τέτοιες εμπειρίες και, έτσι, ήμουν ανοιχτός στο ενδεχόμενο αυτή η εμπειρία να ήταν αυθεντική.

Ο Γιάννης τόνισε ότι δεν είχε καμία αμφιβολία πως τα οράματά του ήταν πραγματικά. Με τη βοήθεια του δικηγόρου του, αποφυλακίστηκε προσωρινά μέχρι την εμφάνισή του στην παρωδία δίκης που θα γινόταν, όπως το έθεσε. Ο δικηγόρος του, όμως, τον συμβούλευσε να εκμεταλλευτεί αυτή την ευκαιρία και να το σκάσει, γιατί, όπως τον προειδοποίησε, «δεν θα βρεις δικαιοσύνη εδώ και δεν θα μπορέσεις να φύγεις από τη χώρα ζωντανός». Ο Γιάννης κατάφερε να το σκάσει από τη χώρα. Ανησυχούσε ακόμη μήπως το κύκλωμα της μαφίας τον καταδίωκε μέχρι την Κύπρο και γι' αυτόν το λόγο αντέδρασε καχύποπτα όταν έλαβε το τηλεφώνημα της Έμιλι. Με την επιστροφή του στην Κύπρο, ο Γιάννης ανακάλυψε ότι ο γέροντας Σεραφείμ ήταν όντως υπαρκτό πρόσωπο, ένας γερο-ερημίτης που συνδεόταν με ένα από τα αρχαία ορεινά μοναστήρια του νησιού. Εκπληρώνοντας το αίτημα του γέροντα Παΐσιου, επικοινωνήσε με το γέροντα Σεραφείμ για εξομολόγηση και πνευματική καθοδήγηση. Αυτός, με τη σειρά του, δέχθηκε τον Γιάννη ως μαθητή του. Έτσι, ο Γιάννης από αγνωστικιστής έγινε βαθιά θρήσκος. «Βλέποντας τα πράγματα εκ των υστέρων», μας είπε, «μπορώ να πω ότι η δοκιμασία μου ήταν το καλύτερο πράγμα που μου συνέβη στη ζωή μου. Μέσα από αυτήν ανακάλυψα τον Θεό». Μία εβδομάδα αργότερα, η Έμιλι κι εγώ, μαζί με τον Γιάννη και το φίλο του τον Σωτήρη, ταξιδέψαμε σε μια δασώδη απομακρυσμένη περιοχή στους πρόποδες του Σταυροβουνίου για να συναντήσουμε τον πατέρα Σεραφείμ. Ο γέροντας Σεραφείμ ήταν μια πραγματική έκπληξη. Για ενενηντάχρονο μοναχό, ήταν απίστευτα ακμαίος και γεμάτος φωτεινή ενέργεια. Πραγματικά, έδειχνε τουλάχιστον τριάντα χρόνια μικρότερος από την πραγματική του ηλικία. Λεπτός και με μέτριο ύψος, μου θύμιζε έναν από εκείνους τους σπάνιους εντυπωσιακούς ενενηντάρηδες αθλητές που τρέχουν ακόμη σε μαραθώνιους. Γρήγορα συνειδητοποιήσαμε ότι ο γέροντας εξέφραζε όλους τους καρπούς του Πνεύματος που είχε συζητήσει μαζί μας ο πατήρ Μάξιμος και για τους οποίους είχε γράψει ο Απόστολος Παύλος. Πραγματικά, ο πατήρ Σεραφείμ μου θύμιζε το γέροντα Παΐσιο, τον οποίο είχα γνωρίσει το 1991, δύο χρόνια πριν αναπαυθεί.

Όπως και Παΐσιος, ακτινοβολούσε μια άπλετη αφοπλιστική αγάπη και μια πηγαία χαρά που σε ηλεκτρίζει.

Η εύθυμη διάθεσή του, που θύμιζε επίσης το γέροντα Παΐσιο, έκανε εγκάρδια τη συζήτηση και δημιουργούσε μια άμεση σύνδεση καρδιάς. Από προσωπική άποψη, χάρηκα όταν ανέφερε ότι είχε διαβάσει αρκετές φορές τις ελληνικές μεταφράσεις των Όρων της Σιωπής και των Δώρων της Ερήμου και εξέφρασα μεγάλο θαυμασμό για τον πατέρα Μάξιμο.

Αφού ανάψαμε τα κεριά μας στο μικρό του παρεκκλήσι όπου έκανε τις ολονυκτίες και τις προσευχές του, ο γέροντας Σεραφείμ μας έδειξε το πλούσιο και περιποιημένα περιβόλι του, το οποίο φρόντιζε ο ίδιος. Αυτός και η Έμιλι αντάλλαξαν πληροφορίες για διάφορα φυτά και τα μυστικά τους.

Μετά, καθίσαμε και οι πέντε σε παγκάκια κάτω από μια κληματαριά, ενώ ο γέροντας Σεραφείμ μας μίλησε για τη ζωή του. Στο μεταξύ, ο Γιάννης, δείχνοντας την εξοικείωσή του με το ερημητήριο, μας ετοίμαζε αναψυκτικά.

Μέχρι τα εβδομήντα του, ο γέροντας Σεραφείμ ήταν άθεος και ένα από τα πρώτα μέλη μεγάλου κόμματος του νησιού.

«Μπήκα στο κόμμα στα δεκαπέντε μου», μας είπε, «επειδή από πολύ νωρίς στη ζωή μου είχα ένα τρομερό πάθος με τη δικαιοσύνη. Κοίταζα γύρω μου και το μόνο που έβλεπα ήταν η εκμετάλλευση των φτωχών από τους πλούσιους. Οι μοναδικοί που πάλευαν για εντιμότητα και δικαιοσύνη ήταν οι συνδικαλιστές, οι οποίοι εκείνη την εποχή ήταν όλοι μέλη του κόμματος. Έτσι μπήκα στο κόμμα. Πίστευα ότι το κόμμα είχε τις απαντήσεις σε όλα τα προβλήματά μας. Η θρησκεία δεν ήταν για εμένα. Ήταν το όπιο του λαού».

Ο γέροντας Σεραφείμ παντρεύτηκε και έκανε τρία παιδιά, δύο γιους και μία κόρη. «Αντίθετα από εμένα», μας είπε, «η γυναίκα μου ήταν πολύ θρήσκα και πήγαινε στην εκκλησία κάθε Κυριακή. Τη συνόδευα μέχρι εκεί και μετά πήγαινα σε ένα κοντινό καφενείο κι έπαιζα χαρτιά ή τάβλι μέχρι να τελειώσει η λειτουργία. Μετά, γύριζα μαζί της σπίτι...»

«Φανταστείτε, δεν είχα μπει ποτέ μου σε εκκλησία από τα δεκαπέντε μου μέχρι τα εβδομήντα. Ήμουν άθεος επί πενήντα πέντε χρόνια!»

Ο γέροντας Σεραφείμ γέλασε τρανταχτά!

Μετά, συνέχισε λέγοντας ότι οι άνθρωποι που είχε γνωρίσει στο κόμμα δεν ήταν κακοί άνθρωποι. Είχαν καλές προθέσεις και ενδιαφέρονταν ειλικρινά για το κοινό

καλό. Αυτοί ήταν που, στο διάστημα της βρετανικής κυριαρχίας, δούλεψαν ενεργά για να θεσπιστεί νομοθετικά η οκτάωρη εργασία και άλλοι νόμοι που προστάτευαν τα δικαιώματα των εργατών.

Σε ένα σημείο της ζωής του, λόγω οικονομικών δυσκολιών, ο πατήρ Σεραφείμ μετανάστευσε με την οικογένειά του στο Λονδίνο, όπου έγινε επιτυχημένος επιχειρηματίας ανοίγοντας εστιατόρια που σέρβιραν ένα από τα τυπικά φαγητά των Άγγλων, ψάρι με τηγανητές πατάτες. Όλο αυτό το διάστημα παρέμεινε αφοσιωμένος στην ιδεολογία του. «Μου άρεσαν, επίσης, τα τυχερά παιχνίδια», πρόσθεσε γελώντας. «Ήταν ένα από τα πολλά μου βίτσια. Βλέπετε, δεν πίστευα σε τίποτα άλλο πέρα από την ύλη».

Ύστερα από αρκετά χρόνια στην Αγγλία, ο πατήρ Σεραφείμ επέστρεψε στην Κύπρο και επένδυσε τις οικονομίες του σε ένα ξενοδοχείο στη Λεμεσό. Τα παιδιά του έκαναν δικές τους οικογένειες κι αυτός επέστρεψε στις πολιτικές του δραστηριότητες.

Μια προσωπική κρίση, για την οποία δεν μας έδωσε λεπτομέρειες, άλλαξε ριζικά την κοσμοθεωρία του.

«Σε μια στιγμή απελπισίας», συνέχισε, «έπεσα στα γόνατα και φώναξα:

“Θεέ μου, αν υπάρχουν, δείξε μου ένα σημάδι της ύπαρξής σου και βοήθησέ με, με τα προβλήματά μου!”»

Αυτό ήταν ένα σημείο καμπής στη ζωή του πατρός Σεραφείμ, που, πριν γίνει μοναχός, λεγόταν Ανδρέας.

Βίωσε μια πνευματική εμπειρία, μια κλασική αποκάλυψη σαν του Παύλου στο δρόμο προς τη Δαμασκό, στην οποία, όπως είπε ο ίδιος, «εντελώς ξαφνικά οι ουρανοί άνοιξαν και είδα την εκθαμβωτική δόξα του Θεού».

Κούνησε το κεφάλι και είπε ότι, δυστυχώς, δεν υπάρχουν οι κατάλληλες λέξεις για να εξηγήσει τι του είχε συμβεί... Ένα πράγμα ήταν βέβαιο σε ηλικία εβδομήντα ετών, η συνειδητότητα του πατρός Σεραφείμ άλλαξε ριζικά.

Ενώ ήταν άθεος, μεταμορφώθηκε σε έναν βαθιά ευλαβικό πιστό, σε τέτοιο σημείο ώστε, με τη συναίνεση της γυναίκας του, αποφάσισε να γίνει μοναχός και να περάσει την υπόλοιπη ζωή του σε συνεχή προσευχή και περισυλλογή. Μάλιστα, η γυναίκα του αποφάσισε να γίνει κι αυτή μοναχή και, μαζί με τον άντρα της, να αφιερώσει τα υπόλοιπα χρόνια της στην επιδίωξη της ένωσης με τον Θεό. Δυστυχώς, πέθανε τρεις μήνες μετά την απόφασή της να πάει σε μοναστήρι.

Ο πατήρ Σεραφείμ επισκέφθηκε μερικά μοναστήρια ζητώντας να γίνει δόκιμος μοναχός, αλλά τον απέρριπταν για τί ήταν πολύ μεγάλος σε ηλικία για να μονάσει.

Σε μια από τις μονές, ένας μοναχός του είπε ότι «τα μοναστήρια δεν είναι οίκοι ευγηρίας. Άλλωστε, δεν δεχόμαστε παντρεμένους εδώ».

Διαβάστε εδώ: Θαύμα Αγίου Ιωάννη Ρώσου: Το εξιτήριο το υπογράφει όχι γιατρός αλλά ένας Άγιος

Ο πατήρ Σεραφείμ (ή Ανδρέας εκείνη την εποχή) πήγε στο Άγιο Όρος και συμβουλευτήκε έναν σεβαστό ερημίτη. Αυτός του είπε να επιστρέφει στην Κύπρο και τον διαβεβαίωσε ότι θα τον δέχονταν στην τελευταία μονή που τον είχε απορρίψει.

Με την επιστροφή του στο νησί, πήγε πάλι σε αυτό το μοναστήρι και δήλωσε: «Ήρθα εδώ για να μείνω και δεν έχω σκοπό να φύγω».

Ο γέροντας της μονής, ένας φημισμένος άγιος άνθρωπος που ήταν προικισμένος με διόραση (και ο οποίος έπαιξε επίσης ένα ρόλο στην αρχή της πνευματικής ζωής του πατρός Μαξίμου), έκανε μια μεγάλη συζήτηση μαζί του.

Συνειδητοποίησε ότι η εμπειρία του πατρός Σεραφείμ ήταν μια γνήσια εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος και του έδωσε άδεια να παραμείνει στη μονή. Έτσι, ο πατήρ Σεραφείμ μεταβίβασε την περιουσία του στα παιδιά του και έγινε μοναχός.

«Επί δύο χρόνια», μας είπε ο πατήρ Σεραφείμ, «προσπάθησα να είμαι υποδειγματικός δόκιμος, δείχνοντας ολοκληρωτική υπακοή στον μοναστικό τρόπο ζωής και στο γέροντα. Ταυτόχρονα, επειδή είχα πολλές πρακτικές ικανότητες από τις εμπειρίες μου στον κόσμο, ήμουν πολύ χρήσιμος στη μονή. Δεν τους έγινα βάρος όπως φοβήθηκαν στην αρχή και κατέληξαν να εκτιμήσουν τη διαμονή μου εκεί».

Όμως, ο πατήρ Σεραφείμ βρήκε τη ζωή στη μονή πολύ εύκολη και λαχταρούσε μεγαλύτερες πνευματικές προκλήσεις. Βιαζόταν να προχωρήσει...

Το πάθος του ήταν να ενωθεί με τον Δημιουργό του όσο πιο γρήγορα μπορούσε, πριν φύγει από αυτή τη ζωή. Η πνευματική εμπειρία του τον έκανε να νιώθει ανυπομονησία με οτιδήποτε λιγότερο. Ο γέροντας της μονής, που ήταν ο ίδιος τέσσερα χρόνια νεότερος από τον πατέρα Σεραφείμ, αναγνωρίζοντας τα ειδικά του χαρίσματα και την ασυνήθιστη πνευματική του κατάσταση, τον έκειρε «μεγαλόσχημο», που είναι το ανώτατο επίσημο αξίωμα για έναν μοναχό, το αντίστοιχο ενός διδακτορικού.

Επιπλέον, του έδωσε την ευλογία του για να γίνει ερημίτης και να αφιερώσει την υπόλοιπη ζωή του σε ένα πιο αυστηρό πρόγραμμα προσευχής.

Ο πατήρ Σεραφείμ πήρε άδεια να χρησιμοποιήσει ένα ερημητήριο που ήταν ιδιοκτησία μιας άλλης μονής, σε μικρή απόσταση στο πευκόφυτο βουνό.

Εκεί, ζούσε με ακατάπαυστη προσευχή σχεδόν είκοσι χρόνια. Έτρωγε μόνο μία φορά τη μέρα, νήστευε τις περισσότερες μέρες του έτους και δούλευε μερικές ώρες κάθε μέρα στον κήπο του για να έχει να τρώει.

Επιπλέον, κάθε μέρα από τις εννιά μέχρι τις έντεκα το πρωί καλωσόριζε προσκυνητές που ζητούσαν πνευματική καθοδήγηση. Την περισσότερη ώρα, όμως, την περνούσε με προσευχή, ενώ κοιμόταν ελάχιστα. Κάθε βράδυ, ο πατήρ Σεραφείμ είχε ολονυκτία. Προσευχόταν για το καλό των άλλων και του κόσμου και για τη δική του σωτηρία.

«Δεν ήμουν ποτέ πιο ευτυχισμένος σε όλη μου τη ζωή», μας είπε με συγκίνηση στη φωνή του. Ο πατήρ Σεραφείμ ήταν ζωντανό παράδειγμα χαρούμενου ανθρώπου.

Βασισμένοι στο χρόνο που περάσαμε μαζί του, δεν είχαμε καμιά αμφιβολία ότι αυτά που μας είπε ήταν αλήθεια. «Η αγάπη και η ευσπλαχνία του Θεού για κάθε άνθρωπο είναι ανείπωτη, πιστέψτε με!» μας είπε επανειλημμένα. Ήταν το ίδιο μήνυμα που είχα ακούσει να επαναλαμβάνει ο γέροντας Παΐσιος όταν τον γνώρισα με τον Αντώνη και τον πατέρα Μάξιμο το 1991.

Ήταν επίσης το μήνυμα που είχαμε ακούσει από έναν άλλον σεβαστό ερημίτη στο πρόσφατο ταξίδι μας στο Άγιο Όρος.

Πραγματικά, εκείνος ο ερημίτης δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά του καθώς μας μιλούσε για τη δύναμη της αγάπης του Χριστού για όλους τους ανθρώπους.

Όπως και ο πατήρ Σεραφείμ, μιλούσε με τη βεβαιότητα του ανθρώπου που είχε άμεση εμπειρία της αγάπης του Θεού για τα πλάσματά Του.

Ο πατήρ Σεραφείμ μας παρακίνησε να τον επισκεφθούμε πάλι στο ερημητήριό του και συμφώνησε ευχαρίστως όταν η Έμιλι του ζήτησε στην επόμενη επίσκεψή μας να φέρουμε μαζί μας το φίλο μας τον Βλαδίμηρο. Αφού ήταν και οι δύο πρώην μέλη του ίδιου κόμματος, θα είχαν πολλά πράγματα να συζητήσουν.

Όμως, ο απώτερος σκοπός της Έμιλι ήταν να βοηθήσει ο πατήρ Σεραφείμ τον Βλαδίμηρο να ξεπεράσει την κατάθλιψη και το φόβο του για τα γηρατειά και το θάνατο.

Την επόμενη εβδομάδα πήγαμε τους φίλους μας από τη Λεμεσό στο ερημητήριο του πατρός Σεραφείμ και ο γέροντας υποδέχθηκε εγκάρδια τον Βλαδίμηρο και τη γυναίκα του, την Ελενα, με την προσφώνηση «αγαπημένοι μου φίλοι».

Μιλώντας μαζί τους, τους αφηγήθηκε πολλές ιστορίες σχετικές με την προσωπική του μεταμόρφωση που τον έστρεψε από το κόμμα στην αποκλειστική αναζήτηση του Θεού.

Όμως, ένα μεγάλο μέρος της συζήτησης ανάμεσα στον πατέρα Σεραφείμ και τον Βλαδίμηρο αφορούσε ανθρώπους και γεγονότα από τα πολλά χρόνια που είχαν περάσει και οι δύο στο ίδιο κόμμα. Αυτό από μόνο του αναζωογόνησε τον Βλαδίμηρο και τον έκανε να νιώσει άνετα με τον πατέρα Σεραφείμ.

Όμως, δεν ήταν σαφές εκείνη τη στιγμή αν αυτή η συνάντηση επηρέασε καθόλου την κοσμοθεωρία του Βλαδίμηρου.

Στο ταξίδι της επιστροφής στη Λεμεσό, συζήτησα με την Έμιλι και τους φίλους μας μερικές σκέψεις μου για το πώς μπορεί κανείς να κατανοήσει... τη ριζική μεταμόρφωση του πρώην άθεου.

Πηγή: Απο το βιβλίο: Ο μέσα ποταμός, του Κυριάκου Μαρκίδη, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ